

[Funck Jensen.]

skattenedsættelser og besparelser i stats-husholdningen. Men det glæder os naturligvis, at der nu skal til at ske noget.

Jeg går ud fra, at man ved udtrykket „besparelser i statshusholdningen“ — et udtryk, der ordret er anvendt i de fire partiers betænkning — ikke blot har tænkt på administrationsomkostninger, men også på en indskrænkning af de opgaver, staten har påtaget sig, eller som staten giver tilskud til. Hvis man ikke tager fat på en nedskæring også på disse områder, er jeg bange for, at resultatet af udvalgets arbejde vil blive en skuffelse for skatteyderne. Men lad os nu se! Hvis der er vilje, er der utvivlsomt også en vej til at lette skatte-trykket fremover.

Angående det kommunistiske forslag til dagsorden vil jeg gerne sige, at vi ikke kan se, at der i øjeblikket foreligger finansielt grundlag for at imødekomme forslaget, selvom vi i og for sig sympatiserer med det. Det vil fremgå lidt senere under forhandlingen om finanslovforslaget, at der næppe i øjeblikket er sådanne finansielle muligheder, og at disse først vil komme til at foreligge, når der virkelig bliver tale om besparelser på statsbudgettet. Vi må derfor afholde os fra at stemme for det kommunistiske forslag.

Thorkil Kristensen: Det billede af landets økonomiske situation, som den højtærede finansminister i grove træk tegnede i præmisserne til sin tale ved forelæggelsen af det foreliggende lovforslag, har vi jo nu fået bekræftet, idet den højtærede handelsminister overfor offentligheden har fremlagt balanceplanen for vor udenrigs betalingsbalance for indeværende år, en plan, der viser et skønnet underskud på de løbende poster på 715 mill. kr. Dette er betydeligt mere, end hvad vi kan vente at få i Marshallhjælp i år, og resultatet er da også, at den højtærede handelsminister regner med, at vi skal bruge af vore meget sparsomme valutareserver, til trods for at vi har den største høst i vor historie lige bagved os.

Vi står altså i en uholdbar situation. Vi står i en situation, hvor vi trænger til en politik, der kan rette op på den manglende balance i landets økonomi. Jeg forsøgte i min tale ved første behandling at skitsere en sådan politik i grove træk. Det måtte jo være en politik, som satte ind overfor det punkt, der er det svage i vor økonomi, nemlig den manglende opsparing i nutidens Danmark. Derfor var det jeg foreslog en offentlig opsparing til supplerung af den for svage private opsparing, vi har i øjeblikket.

Det fremgik klart af de øvrige taler, der blev holdt ved lovforslagets første behandling, at der ikke i øjeblikket var muligheder for en sådan politik. Hverken regeringen eller nogen af de politiske partiers ordførere gik ind for en politik efter disse linier.

Når man som politiker står i den situation, har man efter min mening to ting at gøre: for det første må man fortsætte med at pege på nødvendigheden af en sådan politik og udbrede den opfattelse i befolkningen, at det bliver nødvendigt, at vi kommer ind i en anden skure, da vi ellers ikke kan rette skuden op, således at vi kan klare os på egen hånd, når Marshallhjælpen hører op. For det andet må man herinde i den givne situation arbejde på, at den politik, der faktisk bliver ført, dog kommer så nær ved det rigtige, som de politiske muligheder nu engang tillader.

Udfra det synspunkt har jeg indenfor mit parti deltaget i forhandlingerne om det forlig, der er sluttet. Jeg har arbejdet på, at det endelige resultat, selvom jeg godt vidste, at det ville blive langt fra det, jeg anser for rigtigt, dog kunne blive — skal vi sige — det mindste onde. Man kan så bedømme det resultat, der er kommet, forskelligt. Jeg ser sådan på det, at det i hvert fald ikke bringer en forværring i den økonomiske balance her i landet, måske snarest lidt i modsat retning. Det skal jeg sige et par ord om om et øjeblik. Men det ligger langt fra det, som jeg anser for rigtigt. Jeg mener imidlertid, at det ville være negativt, hvis man blot nøjedes med at konstatere, at der altså ikke er muligheder for at gennemføre den politik, som man anser for den rigtigste, og så derefter trak sig ud af arbejdet. Jeg mener tværtimod, at både de, der i det store og hele er tilfredse med det, der sker, og vi, der mener, at det er forkert, allesammen må arbejde på, at det dog skal komme så nær ved det rigtige, som det nu engang er muligt.

Det, der sker, er, at statsbudgettet ikke bliver forbedret, men heller ikke forværret i forhold til regeringens forslag, og det eneste nye, der rent finansielt sker i øjeblikket, er, at der optages et statslån på netto 200 mill. kr., og dette betyder en pengeopsugning i øjeblikket, da den del af Marshallpengene, der skal ud, først vil komme ud i løbet af nogen tid. Dette vil altså sige, at man formindsker likviditeten her i landet lidt i øjeblikket, ikke så forfærdelig meget, og virkningerne vil sikkert ikke blive særlig store. Jeg beklager, at disse virkninger hovedsagelig består i en bremse af investeringen. Det havde været rigtigere,